

пречки на турцитѣ. Така по-лесно ще бждатъ смазани и по-скоро ще изгрѣе свободата. Брѣстово е на главенъ пѣтъ. Нека тоя пѣтъ стане непроходимъ за турцитѣ. Тѣй най-добре ще изразите благодарността си къмъ Освободителя и той ще види това.

Баба Тенка гледаше ненаситно своето чедо. Неизразимо блаженство и безкраенъ страхъ се смѣняваха на лицето ѝ. Ту черна сѣнка, ту огненъ блѣсъкъ едно следъ друго се мѣркаха въ очитѣ ѝ. Тя се мжчеше да прозре въ бжднината, да отгатне веленията на сждбата, но не можеше. Какво ли криятъ днитѣ, седмицитѣ, месецитѣ, които идатъ? Що носятъ тѣ за нейното чадо? Де да можеше да види! Тя би се борила до смъртъ съ злата орисия, ако я намѣри да дебне чадото ѝ нѣкжде изъ тайниците на живота. Нека бжде по-силна и отъ самия сатана, тя би я удушила, стига да я срещне. Да би могла, тя би скрила своето ненагледно чадо въ дѣното на сърцето си. Нека да я рѣжатъ тогава кжсъ по кжсъ, тѣ никога не ще го стигнатъ тамъ.

Да знаеше клета баба Тенка, що я чака!

ИДИЛИЯ.

Надъ нашата градина затрептѣло лѣтно слѣнчево утро. По дървета, злакове, цвѣтя животъ се разлива. Брѣмчатъ насѣкоми на рояци. День зноенъ се разкрива надъ китни ширини. Рѣка Бистра край пѣтя уносливо шуми, като струи прозрачни вълни и кжпе сѣнчести брѣгове. Отъ рида задъ кжщата ни лѣе се на куковица ясниятъ гласъ. Отсреща екове го връщатъ. О, Боже, какъ сладко е да се живѣе!

Азъ играехъ край стобора. Отвждъ е чичо Стоименовия дворъ, още по-широкъ отъ нашия.

Тета Мара, лекодвижна като сѣрна, подъ гжсти клонове провира се, иде. Хубави взори е вперила напредъ. На прѣсти се подига — иска да зърне нѣщо у чичови. Мрежа отъ зари грѣе на детското ѝ лице. Гърдитѣ ѝ се подигатъ, диша